

دو مطالبه اساسی

komiteyekargari@yahoo.com

سالهاست که حقوق ما کارگران پایمال می شود و استثمار فشار فزاینده ای را بما تحمیل می نماید . هر روز فقر و نداری بیشتری را بما تحمیل می کنند تا ثروتهای بیشتری را از قبل کار و زحمت ما به چنگ آورند . مطابق آمار سازمان ملل فاصله طبقاتی در دهه های گذشته چندین برابر شده و یکی از آمارهای آنها کافی است تا عمق فاجعه را نشان دهد، ۳/۲ میلیارد نفر مردم جهان که عمدتاً " کارگران و زحمتکشان هستند ، مجموعه دارایشان برابر با ثروت ۳۵۸ نفر در جهان است . این یعنی فاصله طبقاتی از زمین تا آسمان که تا بحال نظیر نداشته است . چطور بیش از نیمی از مردم جهان در قرن ۲۱ که تقریباً تمام ویا بخش قابل توجهی از امکانات و ثروتها را آفریده اند و همچنان به آفریدن آنها مشغولند ، از آفریده های خود تا حدود قابل توجهی محروم اند و در مقابل ۳۵۸ نفر از مفتخوران سرمایه دار آنها را چپاول کرده و به انباشت آن می پردازند.

دراین رابطه هیچ چاره ای بجز برهم زدن روابطی که باعث بوجود آمدن چنین پدیده هایی شده اند نیست . ضروری است ما کارگران در این رابطه متشکل و متحد شویم و عرصه های مختلفی از مبارزه را بگشاییم . یکی از ابتدایی ترین و مبرهن ترین این مبارزات برای هر کارگر ساده ای ، مطالبه افزایش دستمزد تا سطح یک زندگی انسانی است . ما میتوانیم و باید برای این مطالبه گرد هم بیاییم و مبارزه گسترده و فعالی را راه بیاندازیم . این مطالبه می تواند فشار دائمی به سرمایه داران وارد کند و جلوی تعرض بیشتر آنها را بگیرد و درواقع سلسله ای از دیگر مبارزاتمان باشد تا در نهایت تار و پود سرمایه داری در نوردیده شود. دستمزد ما کارگران ایرانی ویا چینی و آفریقایی و غیره چنان ناچیز است ، که نمی توانیم احتیاجات ضروری و ابتدایی زندگیمان را برطرف نماییم. از سوی دیگر بدلیل تورم دائمی دستمزدهای کم ما دائماً کمتر و کمتر می شود . آخر تا کجا میتوان این فشار دائمی و فزاینده ، این فقری که هر روز بیشتر و بیشتر می شود و در مقابل چشممان ثروت بیشتری انباشته می کنند ، را تحمل کرد ؟ باید همه ما کارگران پیشرو و تشکلات کارگری ، دست در دست هم برای افزایش دستمزد تا سطح یک زندگی انسان امروزی تلاش کنیم . ما میتوانیم دیگر هم طبقه ای هایمان را دراین رابطه فعال کنیم ومبارزه گسترده ای را سازمان دهیم . همهء کارگران با گوشت و پوست خود ضرورت افزایش دستمزد که جزء کوچکی از آن چیزی است که می آفرینند واز آنها به یغما رفته است را حس می کنند.

انفعال ما فقر و فشار بیشتری را به ما تحمیل می کند. سرمایه داری سیری ناپذیر است و هر روز از طرق مختلف به استثمار بیشتر ما می پردازد. از سوی دیگر ما همیشه در معرض بیکاری قرار داریم.

بخشی از ما را بیکار نگاه می دارند تا نیروی کار ما را هر چه ارزانتر بخرند و به بهانه اینکه بیکارانی هستند که ارزانتر از ما کار می کنند ما را با دستمزد ناچیز قانع نگاه می دارند. عده ای از ما همواره بیکارند و در جستجوی کار چه خفتها و ناراحتی هایی را که متحمل نمی شوند. در شرایط بیکاری آب باریکه زندگیمان را نیز از دست میدهیم و خانه خرابی ها و مصیبت هایی که در این شرایط به ما تحمیل می شود قابل وصف نیست. قراردادهای موقت و سفید امضاء به ما تحمیل می کنند. قراردادهای ۶ ماهه، سه ماهه و حتی یک ماهه. تا هر وقت خواستند ما را اخراج کنند. برآستی در مقابل همه اینها چه باید کرد؟ آیا ما فقط باید ناظرانی منفعل و محکوم به فنا باشیم؟

هم طبقه ای ها اگر ما بپاخیزیم قوی تر از هر نیروی دیگری در جامعه ایم. هیچ نیرویی قادر به پایداری در مقابل ما نیست، بنابراین برای مطالبه ای اولیه، یعنی داشتن شغلی دائمی باید بپاخیزیم. متحد شویم و صدای اعتراضمان را بلند کنیم. داشتن شغل دائمی مطالبه ای ابتدائی و در عین حال بسیار اساسی است که از ما آنرا گرفته اند، همهء تشکلات و کارگران پیشرو در کنار هم باید برای داشتن شغلی دائمی بپاخیزند. هر کس که مغرض نباشد، داشتن شغل دائمی را حق ما کارگران می داند، بنابراین ما تمام احزاب و تشکلات و فعالین را فرا می خوانیم تا جنبشی گسترده را برای دو مطالبه ذکر شده (افزایش دستمزد و داشتن شغل دائمی) بپا کنند. این مبارزه زمینه ای برای انسجام و حرکت ما است. نباید ناظر هر آنچه که بر سرمان می آورند باشیم، طبقه ما به پیش می رود و می تواند این مطالبات اساسی و حیاتی را پرچمی کند و سرمایه داران را به عقب نشینی وادار نماید.

در این رابطه تشکل، انسجام و همکاری بین فعالین کارگری ضروری است. چنانچه تنگ نظری و منافع فرقه ای را در این رابطه کنار بگذاریم قادر خواهیم بود مبارزه ای مشترک و گسترده را سازمان دهیم و علیه سرمایه داری به میدان بیایم.

اتحاد کمیته های کارگری - komiteyekargari@yahoo.com